

Arrest

nr. 89 923 van 17 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Boomgaardstraat 93
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 juli 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 3 juli 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 11 april 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 6 juni 2011 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Steenokkerzeel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in overweging werd genomen omdat hij niet verbleef op het opgegeven adres.

Op 23 mei 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 juli 2012. Dit betreft de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.05.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het aangehaalde argument dat betrokkene in 2004 naar België kwam en sinds 2009 onafgebroken in België zou verblijven, wordt ontkracht door een document dat verzoeker voorlegt waaruit blijkt dat hij in Frankrijk hulp heeft aangevraagd bij het Plate Forme d'Accueil des Demandeurs d'Asile op 17.11.2010 waarop vermeld wordt dat betrokkene sinds 10.11.2010 in Frankrijk verbleef en het feit dat verzoeker bij zijn vijfde asielaanvraag verklaarde dat hij op 13.01.2011 in België aankwam. Dat betrokkene sinds 13.01.2011 in België verblijft en voor deze datum ook enige tijd in België verbleven heeft, goed geïntegreerd zou zijn, werkbereid zou zijn, een hele (Vlaamse) vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, het Nederlands machtig zou zijn en zich zou aanpassen aan onze levenswijze, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor ter staving van zijn integratie, zodat het louter bij beweringen blijft. De loutere bewering dat hij zich geïntegreerd zou hebben, kan niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 14.01.2011, die afgesloten werd met een beslissing van weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15.03.2011. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 15.03.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk twee maanden en één dag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij al meer dan drie jaar traditioneel gehuwd is met mevrouw M. (...), die verblijfsrecht geniet in Groot-Brittannië. Bij de aanvraag werd een paspoort met verblijfstitel voor Groot-Brittannië van mevrouw M.L. (...) gevoegd. De echtgenote van betrokkene zou nog in het Verenigd Koninkrijk verblijven, zou van plan zijn naar België te verhuizen om bij betrokkene te zijn en ze zouden ook officieel willen huwen. Volgens betrokkene bevindt hij zich omwille van de relatie met mevrouw M. (...) in een prangende humanitaire situatie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkele manier aantoonst dat hij een duurzame relatie onderhoudt met deze vrouw. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor ter staving van hun relatie. Uit het feit dat hij het paspoort van mevrouw voorlegt, kan niet zonder meer worden afgeleid dat zij een relatie zouden onderhouden en zelfs gehuwd zouden zijn. De loutere bewering dat betrokkene een duurzame relatie zou onderhouden met mevrouw M. (...), die een verblijfsrecht geniet in het Verenigd Koninkrijk, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonst dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst

om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat hij gevaar loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, omdat de situatie in het noorden van het land nog altijd gevaarlijk is en dat er afgeraden wordt naar Sri Lanka te reizen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat van betrokkene niet geëist wordt dat hij zich naar het noorden van Sri Lanka begeeft. Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat hij een risico zou lopen. De loutere vage verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene vreest dat hij bij een terugkeer gearresteerd zal worden, onmenselijk behandeld zal worden en mishandeld of zelfs gedood zal worden, omdat hij in het buitenland verbleven heeft, waardoor hij verondersteld zal worden veel geld te hebben en de activiteiten van de LTTE ondersteund te hebben. Ook hier blijft het louter bij beweringen, waardoor deze elementen niet weerhouden kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. Het komt de betrokkene toe op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Op 3 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit betreft de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd :

“Bevel om het grondgebied te verlaten met in reisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering
In uitvoering van de beslissing van 4e Minister van/van de gemachtigde van de Minister-van van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, (...) wordt aan de persoon die verklaart zich T.K. (...) te noemen, geboren te (...) op (...) en welke verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, alias: R.J. (...), geboren op (...) te (...) het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven '4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)

+ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag op 16.08.2004 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een beslissing van de DVZ van weigering tot verblijf (bijlage 26quater) op 19.04.2005. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag op 17.02.2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing van de RW op 06.01.2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 15 dagen werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene (bijlage 13qq van 23.03.2010). Betrokkene heeft een derde asielaanvraag op 31.03.2010 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een beslissing van de DVZ van weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater) op 08.04*2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een vierde asielaanvraag op 19.04.2010 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een beslissing van de DVZ van weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater) op 28.04.2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een vijfde asielaanvraag op 14.01.2011 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een beslissing van de DVZ van weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater) op 15.03.2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 11.04.2011 eveneens een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing niet inoverwegingname door de gemeente Steenokkerzeel op 06.06.2011.

Betrokkene heeft op 03.11.2009 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980* Deze werd onontvankelijk verklaard op 03.07.2012. Deze beslissing is op 03.07.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen Initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar

(...)

X 2° indien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Indien hij dit bevel niet opvolgt, loopt hij gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de motiveringsverplichting, zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"Dienst vreemdelingenzaken heeft de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 23.05.2012 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door dvz onontvankelijk werd verklaard is de volgende:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins onontvankelijk kon worden verklaard en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie wijst verzoeker de onzorgvuldigheid van DVZ aan te tonen. Verzoeker heeft in zijn aanvraag de correcte identiteitsgegevens vermeld. Doch heeft DVZ nagelaten om de correcte gegevens te vermelden in de beslissing.

Dit is een nalatigheid en onzorgvuldig werk!

In de beslissing stelt DVZ dat verzoeker zich niet kan beroepen op de instructie d.d. 19.07.2009 daar deze vernietigd is door de Raad van State.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 29.12.2011 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Eerst dient opgemerkt te worden dat de Raad reeds in verschillende arresten uitspraak heeft gedaan verwijzend naar de door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid publiek gemaakte beleidsrichtlijn.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat zowel dvz, als de Raad in het verleden toepassing hebben gemaakt van een instructie die door de Raad van State vernietigd werd bij arrest 133.915.

Dit betekent dus dat DVZ in alle haast een beslissing heeft genomen op de dag dat verzoeker werd opgepakt zonder zelfs rekening te houden met de gestelde afspraken en richtlijnen.

Dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De overheid, in casu DVZ, mag niet zomaar beslissen om een regel, in casu de instructie, soms wel en soms niet toe te passen.

In tweede instantie dient benadrukt te worden dat DVZ motiveert dat ter ondersteuning van zijn aanvraag betrokkene op de instructies 19.07.2009 baseert. Deze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest 198.769 van 09.12.2009 en kan bijgevolg niet meer toegepast worden.

Merkwaardig is hierbij dat het arrest reeds van 09.12.2009 dateert doch DVZ beslist om slechts sinds 01.01.2012 geen rekening meer te houden met de instructies. Waarom worden er in gelijkaardige dossiers wel nog altijd rekening gehouden en beslissingen genomen naar aanleiding van de instructie, zoals het toekennen van een arbeidskaart en in casu niet? Dit is duidelijk machtsmisbruik !! DVZ kan niet zomaar in het jaar 2010 en 2011 beslissingen nemen zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009 die door de RvS vernietigd werd op 09.12.2009 en in het jaar 2012 beslissen om dat niet meer te doen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.*

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld!"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Wat waren de onmiddellijke gevolgen?

- De ingediende aanvragen worden niet onwettig

Alleen de instructie (gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken) is vernietigd. Het artikel 9bis van de Verblijfswet blijft ongewijzigd.

De DVZ moet de ingediende aanvragen nog steeds beoordelen, volgens de (nieuwe) richtlijnen van de bevoegde minister en staatssecretaris. Zij behouden immers hun discretionaire bevoegdheid over de criteria ten gronde.

- Wathelet en DVZ: de criteria en de termijn blijven gelden

Er is al een nieuwe richtlijn. Bevoegd staatssecretaris M. Wathelet deelde op 11 december 2009 mee (en DVZ bevestigt):

- de criteria van de instructie ten gronde blijven geldig en zullen toegepast worden;
- de termijn van 15 september tot 15 december 2009 voor aanvragen voor het criterium 'duurzame lokale verankering' (punt 2.8 van de instructie) blijft

Dit werd gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Dat de beslissing dan ook volledig onterecht werd genomen en deze in feite en rechte niet aanvaardbaar is!

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidskaart zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een intern beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van Belgische kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

De aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn onontvankelijk daar de instructies in december 2009 vernietigd werden.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is. Waarom werd het dossier van verzoeker dan ook behandeld zonder zelfs hiermee rekening te houden?

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Dit betekent dat DVZ nagelaten heeft om rekening te houden met de aangehaalde elementen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op 23.05.2012. Hij werd op 03.07.2012 opgepakt en dezelfde dag nog werd er een beslissing genomen door DVZ.

Hij haalde daarbij aan dat hij niet kan terugkeren naar Sri Lanka, dat dit een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. Doch DVZ acht dit niet voldoende bewezen:

De volgende rapporten werden gevoegd:

- 1. Rapport International Crisis Group (18.07.2011)*
- 2. Rapport d.d. 31.03.2011 (verwijzingen vermeld in het verzoekschrift)*
- 3. Artikel UNHCR: Sri Lanka must not torture rejected asylum seekers*
- 4. Artikel Human Rights Watch: UK: Halt deportations of Tamils to Sri Lanka*
- 5. Artikel: UK must stop removals of Tamils to Sri Lanka after damning new evidence of torture on return*
- 6. Artikel: Fears for torture survivors as rejected asylum seekers returned to Sri Lanka*
- 7. Asian Human Rights Commission : Sri Lanka Hundreds tortured in police custody*
- 8. Rapport: Out of Silence : New evidence of ongoing torture in Sri Lanka*
- 9. Arrest EH :E.G vs UK*
- 10. Rapport Amnesty International: Forgotten Prisoners*
- 11. United Nation rapport: Convention against Torture and other cruel...*
- 12. Sri Lankas North 1: The Denial of minority Rights d.d. 16.03.2012*
- 13. Rapport: Still human Still here d.d. 12.03.2012*

Dit zijn rapporten die de huidige situatie in Sri Lanka aankaart!

Dat hij dan ook niet kan terugkeren.

DVZ kan niet zomaar in alle haast een beslissing nemen op de dag dat hij opgepakt wordt zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier. Immers het gelijkheidsbeginsel wordt hier geschonden.

Het feit dat hij opgepakt is, is duidelijk de aanleiding geweest om binnen enkele uren de twee beslissingen te nemen. Hoewel hij zich exact in de zelfde situatie bevindt als de anderen wordt zijn aanvraag onmiddellijk onontvankelijk verklaard. Is het omdat hij opgepakt is en kan gerepatrieerd te worden?

Dat het gelijkheidsbeginsel dan ook geschonden is. Gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden!

Dat de materiële motiveringplicht dan ook geschonden is !

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die beletten dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland indient, zodat zijn aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard. Vervolgens overloopt verweerder in zijn motieven de verschillende aangehaalde elementen en geeft hij voor elk element aan waarom dit niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden.

Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht samen met de eventuele schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent vooreerst dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan doordat verweerder in de bestreden beslissing niet de correcte identiteitsgegevens vermeldt, terwijl deze in de aanvraag wel correct werden vermeld.

De bestreden beslissing verwijst naar dhr. R.J. van Sri Lankaanse nationaliteit, geboren op 4 juni 1985. Verzoeker diende zijn aanvraag in onder de naam T.K. van Sri Lankaanse nationaliteit, geboren op 6 april 1979, doch vermeldde eveneens dat hij ook gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken als R.J.. Verzoeker dient zijn verzoekschrift tegen de bestreden beslissing opnieuw in onder de naam R.J. waarbij hij verduidelijkt in feite T.K. te heten. R.J. en T.K. betreffen aldus aliassen voor één en dezelfde persoon. Hoewel verweerder voor de duidelijkheid beter beide namen had vermeld op de bestreden beslissing, kan niet worden vastgesteld dat verweerder op onzorgvuldig wijze is tewerk gegaan door slechts één naam te vermelden op de bestreden beslissing. Verzoeker betwist overigens niet dat de bestreden beslissing op hem betrekking heeft en toont bijgevolg zijn belang in deze grief niet aan.

Tevens stelt verzoeker het niet eens te zijn met de motieven dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de instructie d.d. 19 juli 2009, daar deze vernietigd werd door de Raad van State. Verzoeker betoogt dat dat de staatssecretaris de instructie binnen haar discretionaire bevoegdheid dient te blijven toepassen.

De bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker betoogt dat hij zich heeft beroepen op de instructie van 19 juli 2009. Hij meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken in alle haast een beslissing heeft genomen op de dag dat hij werd opgepakt zonder rekening te houden met de gestelde afspraken en richtlijnen. De Dienst Vreemdelingenzaken mag niet zomaar beslissen om de instructie soms wel en soms niet toe te passen. Verzoeker geeft aan dat het merkwaardig is dat verweerder wijst op een arrest dat dateert van 9 december 2009, terwijl slechts sinds 1 januari 2012 geen rekening meer wordt gehouden met de instructies. Hij wijst erop dat op dit ogenblik in gelijkaardige dossiers wel nog rekening wordt gehouden met de instructie en meent dan ook dat er sprake is van machtsmisbruik. Verzoeker wijst op publicaties op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met Dienst Vreemdelingenzaken en het kabinet van de staatssecretaris en leidt hieruit af dat volgens de officiële berichtgeving de instructie zou blijven gelden tot tegenbericht. Hij meent dan ook dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is, nu in zijn zaak de instructie niet wordt toegepast. Verzoeker wenst met statistieken aan te tonen dat vele zaken geregulariseerd werden op grond van de instructie, zodat het niet toepassen van de instructie in zijn dossier een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel vormt.

De bestreden beslissing wijst er op dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft vernietigd.

In het arrest overweegt de Raad van State dat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* De Raad van State oordeelde dat de bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder oordeelde de Raad van State in zijn arrest welke omstandigheden als *“typische buitengewone omstandigheden”* kunnen worden aangevoerd en gaf hij aan dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

Waar verzoeker wijst op de publicaties van het kruispunt Migratie, in samenspraak met het kabinet van de staatssecretaris, stelt de Raad vast dat uit de geciteerde passages blijkt dat het telkens over de criteria aangaande de gegrondheid van de aanvraag gaat en geenszins over de ontvankelijkheid. Verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris algemene beloftes heeft gedaan om ondanks het vernietigingsarrest van de Raad van State de aanvragen ontvankelijk te verklaren wanneer men zich beroept op de instructie van 19 juli 2009.

Waar verzoeker wijst op ‘gelijkaardige zaken’ die werden geregulariseerd op grond van de instructie, wijst de Raad erop dat uit de verklaringen en statistieken van verzoeker niet blijkt dat in deze zaken buitengewone omstandigheden werden aanvaard omwille van het feit dat de betrokkene zich op de instructie heeft beroepen. Verzoeker geeft aan dat er nog altijd beslissingen genomen worden waarin verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Het loutere feit dat verschillende personen zich op criterium 2.8B van de instructie hebben beroepen, toont nog niet aan dat het over een gelijkaardige situatie gaat temeer daar de duurzame lokale verankering en het arbeidscontract elementen van de gegrondheid van de aanvraag betreffen, terwijl *in casu* de aanvraag onontvankelijk werd bevonden. Verzoeker toont hiermee dan ook niet aan dat gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld.

In casu oordeelde verweerder dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden naar voor bracht en dat het loutere feit dat hij zich op de instructie heeft beroepen niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid gelet op het feit dat de instructie werd vernietigd door de Raad van State. De Raad merkt bovendien op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in de andere ‘gelijkaardige zaken’ de aanvraag ontvankelijk werd verklaard op grond van de vernietigde instructie, zoals verzoeker betoogt in zijn middel, deze praktijk evenwel *contra legem* zou zijn. Waar verzoeker vraagt om eveneens te worden vrijgesteld te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, vraagt hij in wezen om het handhaven van een onwettige situatie. De Raad kan aan een dergelijke vraag niet voldoen doch dient in tegendeel na te gaan of het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen. Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482). Wanneer op korte tijd in min of meer gelijkaardige dossiers anders wordt beslist, moet uit de motivering van de afwijkende beslissing of uit het dossier blijken waaruit de gewijzigde opvatting resulteert. Te dezen is dit het geval aangezien verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de voormelde arresten van de Raad van State.

Verzoeker betoogt dat hij moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid en er geen gerechtvaardigde reden voorhanden is waarom eenzelfde type van aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij men zich beroept op de instructie verweerder de ene keer toepassing maakt van de instructie en de andere keer niet. Verzoeker benadrukt dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding haar beleid voor deze zaak wijzigde en hierdoor het gewekte vertrouwen schendt.

Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige toestand. Bovendien kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor hem niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat zijn rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden, nu het vernietigingsarrest nr. 198.769 van de Raad van State reeds dateert van 9 december 2009 terwijl zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 23 mei 2012. Het vernietigingsarrest van de Raad van State was hem bijgevolg gekend en heeft *erga omnes* uitwerking. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 kan de instructie niet worden beschouwd als een wettige rechtsbron. De schending van het vertrouwensbeginsel kan aldus niet dienstig worden ingeroepen. De aangevoerde schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin steunen op de voortzetting van een illegale toestand (RvS 4 maart 2002, nr. 104 270; RvS 22 september 2004, nr. 135 228). In zoverre verzoeker aldus wenst dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard op grond van de vernietigde instructie, vraagt hij om de verderzetting van een illegale toestand, zodat zijn betoog dienaangaande niet dienstig is.

Verzoeker stelt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten rekening te houden met de door hem aangehaalde elementen. Hij betoogt dat hij op 23 mei 2012 zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en dat hij op 3 juli 2012 werd opgepakt en dezelfde dag nog een beslissing werd genomen. Hij benadrukt dat hij aanhaalde dat hij niet kan terugkeren naar Sri Lanka, nu dit een schending zou vormen van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet voldoende bewezen achtte, doch hij verwijst naar 13 rapporten die de huidige situatie in Sri Lanka aankaarten en die werden bijgevoegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op elk van de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Met het loutere feit dat de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering op dezelfde dag werd genomen als de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en het feit dat hij sinds die dag ook effectief wordt vastgehouden, toont verzoeker niet aan dat de beslissing op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat verzoeker onzorgvuldig en kennelijk onredelijk motiveerde aangaande artikel 3 van het EVRM en de onmogelijkheid om terug te keren naar Sri Lanka.

De motieven van de bestreden beslissing luiden dienaangaande als volgt:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat hij gevaar loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, omdat de situatie in het noorden van het land nog altijd gevaarlijk is en dat er afgeraden wordt naar Sri Lanka te reizen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat van betrokkene niet geëist wordt dat hij zich naar het noorden van Sri Lanka begeeft. Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat hij een risico zou lopen. De loutere vage verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene vreest dat hij bij een terugkeer gearresteerd zal worden, onmenselijk behandeld zal worden en mishandeld of zelfs gedood zal worden, omdat hij in het buitenland verbleven heeft, waardoor hij verondersteld zal worden veel geld te hebben en de activiteiten van de LTTE ondersteund te hebben. Ook hier blijft het louter bij beweringen, waardoor deze elementen niet weerhouden kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. Het komt de betrokkene toe op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onder de titel "buitengewone omstandigheden", onder meer het volgende vermeldde:

"3. Schending van artikel 3 van het EVRM

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Sri Lanka een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren naar artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elek staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Dat hij in 2004 uit Sri Lanka gevlucht is uit schrik voor zijn leven. Dat hij verdacht werd van samenwerking met de LTTE en dat zijn leven in gevaar was.

Er zijn ernstige redenen dat verzoeker een reëel gevaar loopt wegens de bijzondere situatie die erop dit moment heerst in Sri Lanka.

Dat de situatie in het noorden van het land nog altijd gevaarlijk blijft.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Bovendien kan niet met 100% zekerheid gegarandeerd worden dat verzoeker bij terugkeer veilig zou zijn. Hij kan niet terugkeren!!!

Zoals u kan afleiden uit de bijgevoegde mediaberichtgeving is de situatie in Sri Lanka nog te onveilig. Het wordt afgeraden om naar Sri Lanka te reizen het is dus vanzelfsprekend dat de plaatselijke bevolking ook in gevaarlijke omstandigheden moeten leven.

De situatie in Sri Lanka is nog steeds gevaarlijk en het is dus niet verantwoord om mensen terug te sturen naar een land waar hun leven in gevaar is.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka.

Bij een terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Sri Lanka gevlucht; Het is voor betrokkene onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka uit vrees voor zijn leven. Hij vreest voor persoonlijke vervolging bij terugkeer.

Hij heeft een enorme vrees dat hij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld.

Bovendien worden mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd.

Ten eerste omdat uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld.

En ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Verzoeker verblijft al meer dan 5 jaar in het buitenland. Bij zijn terugkeer zullen er zeker gevolgen zijn omwille van zijn langdurige afwezigheid.

Dat hij uit wanhoop tot vijf maal toe een asielaanvraag heeft ingediend in België, één maal in Frankrijk en één maal in Groot-Brittannië.

Dat dit wel duidelijk is dat niet wil en niet kan terugkeren naar Sri Lanka.

Gelet op het voorgaande is het voor verzoeker werkelijk onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op elk van deze aangevoerde punten is ingegaan en motiveerde waarom hij deze niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoeker is het niet eens dat hij geen bewijzen zou hebben naar voor gebracht en wijst op een lijst van 13 artikels en rapporten aangaande Sri Lanka die werden bijgevoegd. In zijn aanvraag wees verzoeker op "de bijgevoegde mediaberichtgeving" waaruit zou blijken dat "de situatie in Sri Lanka nog te onveilig" is. Uit de inventaris van verzoekers aanvraag blijkt niet dat deze informatie ook effectief werd toegevoegd. De artikelen en rapporten die verzoeker bij zijn inleidend verzoekschrift voegt, betreffen algemene informatie over de situatie in Sri Lanka, die verzoeker geenszins op zijn eigen situatie betreft. Verzoeker slaagt er met zijn betoog dan ook niet aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat "in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt toegepast op de eigen situatie" en

dat “van betrokkene niet geëist wordt dat hij zich naar het noorden van Sri Lanka begeeft.(...) De loutere vage verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker zet niet uiteen met welke buitengewone omstandigheden die hij aanhaalde verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing zou zijn gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, machtsmisbruik, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker zet aangaande de tweede bestreden beslissing het volgende uiteen:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008)

aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.4. In zoverre verzoekers middel als ontvankelijk kan worden beschouwd, nu hij niet aangeeft welke rechtsregel hij geschonden acht, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins de motieven van het bestreden bevel betwist. Het bevel om het grondgebied te verlaten motiveert in hoofdzaak dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten. Verzoeker verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum en heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt uitgebreid gemotiveerd waarom aan verzoeker ook een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is deze beslissing dan ook gesteund op een afzonderlijke juridische motivering, zowel in feite als in rechte. Verzoeker betwist deze motieven niet.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat de eerste bestreden beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, nietig was en hem om die reden geen bevel om

het grondgebied te verlaten kon worden gegeven nu hij recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagde aan te tonen dat deze beslissing nietig is, zodat verzoekers argument faalt in feite.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN